Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 457 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. DIRICKX**
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 februari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2026 neemt de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49, 54, 57, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
Naam: E. K. (..)
Voorna(a)m(en): N. (..)

Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (..)1998
Geboorteplaats: (..)
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)
Reden van de beslissing:
Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Ze werd op 18.11.2024 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 10.12.2024 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg A. E. H. (..) (xxxxxxxxx) met wie zij zich vestigde.
Op 07.08.2025 zijn betrokkene en haar echtgenoot uit de echt gescheiden door de rechtbank van eerste aanleg van Al Hoceima.
Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.
Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 27.11.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd door stad Antwerpen op 11.12.2025 aangetekend naar betrokkene verzonden. Betrokkene heeft de volgende documenten voorgelegd:

- *Huurovereenkomst*
- *Verklaring lidmaatschap*
- *Solidaris Inschrijvingsbewijzen cursus Nederlandse taallessen + betalingsbewijzen*
- *Verhoor politie 07.04.2025*
- *Arbeidsovereenkomsten dienstencheques*
- *Attest geen steun OCMW Antwerpen*
- *Loonfiches*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitsel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 16.01.2026 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.
Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:
Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij trad met de Belgische referentiepersoon in het huwelijk op 13.03.2024 en diende op basis van dit huwelijk een aanvraag gezinshereniging in. Op 07.08.2025 zijn betrokkenen door de rechtbank van eerste aanleg van Al Hoceima uit de echt gescheiden. Het huwelijk heeft aldus geen drie jaar geduurd.
Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.
Betrokkene maakt een politieverhoor over waarin zijn verklaart het slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld. Verder haalt ze aan dat ze door de referentiepersoon "geslagen werd met een gitaar", maar dat ze daarvan nooit aangifte heeft gedaan. Ze had foto's van haar verwondingen, maar A. (..) zou deze hebben verwijderd. "Rond nieuwjaar" zou de referentiepersoon haar op het voorhoofd hebben geslagen, daarvan had betrokkene geen foto's. "In februari" zou mijnheer haar aan de armen hebben vastgegrepen, mevrouw zou geen verwondingen hebben gehad, maar was wel aangegrepen door de hele situatie. Op 05.04.2025 kwam de politie langs omdat haar echtgenoot haar uit huis wou zetten naar aanleiding van een ruzie. A. (..) zou sedert dan telefonisch contact met betrokkene blijven zoeken.
De verklaringen van betrokkene worden niet eens gestaafd met een begin van objectief bewijs. Er ligt geen doktersattest voor, geen vaststellingen van een politiebeambte of andere objectieve derde die de feiten die door betrokkene aangehaald werden zouden kunnen aantonen. Betrokkene stelt dat zij werd geïsoleerd en niet de mogelijkheid kreeg om naar de dokter te gaan, ook niet wanneer ze ziek was, maar ze beschikte wel over een telefoon (waarmee ze foto's van haar eerste verwondingen zou hebben genomen) waarmee ze dus contact met de buitenwereld kon maken of de hulpdiensten kon bellen.
De door betrokkene aangehaalde feiten staan ook haaks op de argumentatie die ze bij de rechtbank van eerste aanleg van Al Hoceima ontwikkelde als verweer in de procedure tot echtscheiding. Tegenover de rechtbank stelde ze dat A. (..) "roekeloos is in het gebruik van zijn recht, toevoegend dat hij eerder reeds verzocht had om van (haar) te scheiden slechts één jaar na hun huwelijk om in de komende zomer met een andere vrouw te trouwen". Mevrouw vorderde een schadevergoeding omwille van de schade die haar is toegebracht door het misbruik van de echtgenoot van zijn recht op echtscheiding wegens slechts een eenvoudig conflict dat geleid heeft tot haar mishandeling en uitzetting uit de echtelijke woning. A. (..) zou betrokkene bedreigd hebben met het ontnemen van haar verblijfsdocumenten na de scheiding. De beweringen van mevrouw als zou zij mishandeld zijn werden door A. (..) bij de rechtbank ontkend. De rechtbank sprak zich niet uit over het al dan niet bestaan van de vermeende mishandelingen, maar waar betrokkene dus tegenover de politie meerdere feiten van geweld aanhaalde, heeft ze het bij de rechtbank over een "eenvoudig conflict".

Gelet op de totale afwezigheid van objectief bewijs over de door betrokkene bij de politie aangehaalde feiten en de discrepantie tussen die feiten en diegene die door betrokkene bij de rechtbank van Al Hoceima werden aangevoerd, is het niet onredelijk te stellen dat ze onvoldoende aantoont het slachtoffer te zijn of te zijn geweest van een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet. Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.
Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.
Uit het dossier blijkt niet eenduidig wanneer betrokkene in België toekwam. Haar visum gezinshereniging was geldig voor binnenkomst in de Schengenzone vanaf 19.09.2024. Op 18.11.2024 werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 15. Dat betekent dat betrokkene hooguit anderhalf jaar in België verblijft, wat gezien haar leeftijd (27 jaar) nog een relatief korte periode is.
Gezien betrokkene nog niet zéér lang in België verblijft en overwegende dat ook haar echtgenoot van Marokkaanse origine is, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Marokkaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden kunnen verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing.
Betrokkene is tewerkgesteld bij (..) als poetshulp onder het stelsel van dienstencheques. Daar startte zij aanvankelijk met een tijdelijke contract, dat later in een overeenkomst van onbepaalde duur uitmondde. Dankzij deze tewerkstelling verdient betrokkene voldoende inkomsten om in haar behoeften te voorzien. Het is zonder meer positief dat betrokkene zich op de Belgische arbeidsmarkt begeven heeft en zodoende vermijdt om het sociale bijstandsstelsel tot last te zijn, doch dat volstaat niet om haar verblijfsrecht te behouden gelet op de korte verblijfsduur in België, haar mate van integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in ons land verblijvende personen (zie hieronder).

Betrokkene legt inschrijvingsbewijzen voor Nederlandse taallessen voor alsook tickets die aantonen dat ze voor de cursussen heeft betaald. Echter het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit kan blijken dat ze de cursussen ook met vrucht heeft gevolgd, noch legt zij een inburgeringsattest voor waaruit kan worden afgezet dat zij minstens de eerste prille stappen in haar integratieproces heeft gezet.
Verder legt ze een huurovereenkomst en een inschrijving bij een ziekenfonds over. Deze kunnen echter niet weerhouden worden als bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak. De aankoop van materiële zaken of diensten of de huur van een woning kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene een woning zoekt in het land waar zij is gevestigd, al was het maar om in haar woonbehoeften te voorzien. Verder is de inschrijving bij een ziekenfonds in België verplicht, waardoor betrokkene hiermee niets anders doet dan het vervullen van haar wettelijke plichten, zoals van ieder inwoner van het Rijk verwacht wordt. Voor zover mevrouw meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting.
Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.
Betrokkene en haar echtgenoot zijn sedert 07.08.2025 uit de echt gescheiden. Ze maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Sedert 27.10.2025 staat ze als alleenstaande in het Rijksregister. Van gezinsleden met wie betrokkene er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden is thans geen sprake. Betrokkene verbleef tot 27.10.2025 bij familie, maar er kan niet uit het dossier blijken dat er thans tegenover deze persoon een afhankelijkheidsband zou bestaan bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden.
Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.
Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.
Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, schending

van artikel 8EVRM, schending van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)

I.
De bestreden beslissing stelt dat er geen elementen zijn in het dossier waaruit zou moeten blijken dat er leeftijdsgebonden problemen bestaan of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er wordt verder verwezen naar artikel 42quater §1 VW.
Artikel 42quater VW stelt het volgende:
"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"
Artikel 42quater VW stelt verder dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
Verzoekster legt volgende stukken neer. Deze stukken zitten in het administratief dossier en worden in de bestreden beslissing opgesomd:
- Huurovereenkomst
- Verklaring lidmaatschap Solidaris
-Inschrijvingsbewijzen cursus Nederlandse taallessen + betalingsbewijzen
- Verhoor politie 07.04.2025
- Arbeidsovereenkomsten dienstencheques
- Attest geen steun OCMW Antwerpen
- Loonfiches
Verzoekster wijst op een fundamentele tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing.
Volgens de verzoekster doorstaat de beslissing de proportionaliteitstoets niet.
i. Tegenstrijdigheid in de motivering
De beslissing stelt dat deelname aan taalcursussen een wettelijke verplichting is. Het volledig buiten beschouwing laten van verplichte integratieactiviteiten gaat rechtstreeks in tegen de bepaling in artikel 42quater VW dat integratie een beoordelingsfactor moet zijn.
Dit argument is tegenstrijdig met de bepaling in artikel 42quater VW dat sociale en culturele integratie een relevante factor is bij de beoordeling. De wet vereist dat deze inspanningen als positief meewegen in het voordeel van de verzoekster, ongeacht of deze verplicht waren.
Het negeren van verplichte maar aantoonbare integratie-inspanningen is in strijd met de proportionaliteit zoals vereist onder artikel 8 EVRM. Als verplichte integratieprogramma's niet worden beschouwd als bewijs van integratie, wordt verzoekster onevenredig benadeeld, vooral omdat deze programma's en cursussen worden opgelegd door de overheid. Het negeren hiervan staat haaks op het doel van deze integratiemaatregelen: een bijdrage leveren aan de samenleving door in casu de taal te leren, te werken en belastingen te betalen enz.
Het niet erkennen van dergelijke inspanningen betekent dat de autoriteiten het recht op gezinsleven ondergeschikt maken aan een strikt formele toepassing van immigratieregels. Dit is in strijd met de proportionaliteitseisen zoals vastgelegd in artikel 8 EVRM en artikel 42quater VW.
ii. Sociale en culturele integratie
Volgens artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de sociale en culturele integratie van verzoekster in het land. In de beslissing is echter geen adequate beoordeling gemaakt van de inspanningen die verzoekster heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving.
Verzoekster heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft gewerkt, is nooit ten laste geweest van de Staat enz. wat blijk geeft van actieve deelname aan integratie en de intentie om zich volledig aan te passen aan de Belgische samenleving.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in Maslov v. Oostenrijk (EHRM, 23 juni 2008, nr. 1638/03) bepaald dat sociale integratie niet genegeerd mag worden bij beslissingen over verblijfsrecht: par. 76:
"76. Finally, the Court reiterates that national authorities enjoy a certain margin of appreciation when assessing whether an interference with a right protected by Article 8 was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X, and Berrehab v. the Netherlands, 21 June 1988, § 28, Series A no. 138). However, the Court has consistently held that its task consists in ascertaining whether the impugned measures struck a fair balance between the relevant interests, namely the individual's rights protected by the Convention on the one hand

and the community's interests on the other (see, among many other authorities, Boultif, cited above, § 47). Thus, the State's margin of appreciation goes hand in hand with European supervision, embracing both the legislation and the decisions applying it, even those given by an independent court (see, mutatis mutandis, Société Colas Est and Others v. France, no. 37971/97, § 47, ECHR 2002-III). The Court is therefore empowered to give the final ruling on whether an expulsion measure is reconcilable with Article 8."

Ook in Üner v. Nederland ((EHRM, 18 oktober 2006, nr. 46410/99)) benadrukt het Hof dat sociale en culturele integratie een essentieel criterium is, par 54:

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; Boultif, cited above, § 46; and Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X)."

Het Hof benadrukt dat een zorgvuldige en individuele afweging van deze factoren noodzakelijk is om te waarborgen dat de uitzetting, i.c. einde verblijf proportioneel is en in een democratische samenleving noodzakelijk wordt geacht.

Het niet meewegen van deze inspanningen is in strijd met artikel 42quater VW en proportionaliteitseisen zoals aangehaald in bovengenoemde rechtspraak. (artikel 28 EU-richtlijn 2004/38/EG)

iii. Bindingen met België

Verzoekster heeft sterke bindingen met België.

Ze is economisch actief. Verzoekster heeft een arbeidsovereenkomst met (..), wat haar economische zelfstandigheid aantoont. Ook de loonbrieven zitten in het administratief dossier.

Verzoekster heeft een huurovereenkomst die geregistreerd is, wat haar stabiliteit in België verder benadrukt. Hetzelfde geldt voor haar aansluiting bij Solidaris.

Het beëindigen van het verblijfsrecht zou een ernstige verstoring veroorzaken van haar privéleven. Dit vormt een onevenredige inbreuk op artikel 8 EVRM.

De beslissing voldoet niet aan de proportionaliteitsvereisten van artikel 28 van Richtlijn 2004/38/EG, aangezien er onvoldoende rekening is gehouden met verzoeksters integratie-inspanningen, economische zelfstandigheid enz.

Uit de beslissing blijkt niet dat alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster zijn afgewogen, zoals haar inspanningen om te integreren en haar economische bijdrage. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Bijgevolg kan het verblijfsrecht van verzoekster niet beëindigd worden. De bestreden beslissing schendt artikel 42 quater VW.

III.

Artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur stelt het volgende:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ..."

In de huidige zaak is de motivering ontoereikend omdat deze geen grondige proportionaliteitstoets of afweging van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster bevat.

Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekster. Ontbrekende elementen in de toets zijn de volgende:

--Integratie van verzoekster in de Belgische samenleving:

Verzoekster heeft aantoonbare inspanningen geleverd om zich te integreren, zoals blijkt uit de inschrijvings- en betaalbewijzen Nederlands. Verder is er een arbeidsovereenkomst en loonbrieven die haar economische zelfstandigheid aantonen.

De beslissing laat na te erkennen dat deze inspanningen niet alleen een naleving van verplichtingen zijn, maar een blijk van haar intentie om duurzaam in België te integreren.

De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoekster die zeer goed geïntegreerd is in onze Belgische maatschappij.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van de verzoekster.

De bestreden beslissing maakt een schending van artikel 41 van het Handvest en de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voldaan. (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477 en RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.
In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:
(..)
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;
(..)
Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
(..)
§ 4.
Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :
1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;
2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;
3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;
4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont

tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.
§ 5.
De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Artikel 42*quater* § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de verwerende partij binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "*het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (…) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*". Verzoekende partij betwist niet dat zij uit de echt is gescheiden op 7 augustus 2025. Verder betwist zij evenmin niet te vallen onder de uitzonderingsgronden van artikel 42*quater,* §4 , 1°, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet. Zij brengt verder ook geen enkel concreet verweer in tegen de motivering in de bestreden beslissing dat zij evenmin heeft aangetoond onder de uitzonderingsgrond van artikel 42*quater,* §4, 4° van de Vreemdelingenwet te vallen.

2.6. Uit artikel 42*quater*, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet volgt verder dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst.

Zoals blijkt op lezing van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij omtrent voorgaande elementen gemotiveerd waarom deze elementen niet maken dat het verblijfsrecht van verzoekende partij toch moet behouden blijven. Verzoekende partij is het oneens met deze beoordeling. Zij meent dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering nu volgens haar haar integratie-inspanningen buiten beschouwing worden gelaten. Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar redenering. Immers worden de inschrijvingsbewijzen voor Nederlandse taallessen niet zonder meer door de verwerende partij aan de kant geschoven omdat deze deel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject, maar wijst de verwerende partij er tevens op dat verzoekende partij geen enkel bewijs heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat zij de cursussen ook met vrucht heeft gevolgd noch heeft zij een inburgeringsattest voorgelegd waaruit kan blijken dat zij minstens de eerste prille stappen in haar integratieproces heeft gezet. De Raad benadrukt ook verder dat artikel 42*quater*, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich aldus niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te beoordelen of deze, gelet op de omstandigheden die haar zaak kenmerken, een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan (cf. RvS nr. 238.711 van 29 juni 2017). Verzoekende partij maakt in het licht van de gegeven motivering niet aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen. Zo betwist verzoekende partij niet dat zij nog maar ten vroegste vanaf 19 september 2024 in België verblijft en dit aldus een relatief kort verblijf betreft gelet op haar leeftijd (27 jaar). Mede gelet hierop alsook het feit dat ook haar ex-echtgenoot van Marokkaanse origine is, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat verzoekende partij nog afdoende voeling heeft met de Marokkaanse maatschappij en dat de mate van integratie die uit de door haar voorgelegde stukken naar voren komt niet afdoende is om een hinderpaal te vormen voor het treffen van de bestreden beslissing. Door te benadrukken dat zij Nederlandse lessen gevolgd heeft (zonder dat evenwel het bewijs wordt geleverd dat zij deze ook met vrucht heeft gevolgd), zij economisch actief is en nooit ten laste is geweest van de sociale bijstand, zij een huurovereenkomst heeft alsook aangesloten is bij Solidaris doet verzoekende partij niet meer dan de elementen te herhalen waarmee de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden en zoals blijkt uit de bespreking *supra* op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat deze elementen geen hinderpaal vormen voor het treffen van de bestreden beslissing. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat deze elementen wel degelijk het behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigen, doet niet anderszins besluiten.

2.6. Artikel 8 van het EVRM, luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een '*fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'*, noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een motivering wordt gegeven aangaande het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Met name wordt vastgesteld dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot is beëindigd. Verder blijkt niet dat dat verzoekende partij thans een andere relatie zou hebben of dat er andere familieleden zijn waarmee zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet op concrete wijze. Verzoekende partij toont wat betreft het gezinsleven geen schending van artikel 8 EVRM aan.

De Raad benadrukt verder dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken

over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slovensko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de '*fair balance'*-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).
In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is er op gericht de openbare orde te verzekeren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij bij schrijven gedateerd op 27 november 2025 de verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. De verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door de verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van he verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, en hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat de verzoekende partij met het land van herkomst geen banden meer zou hebben. Daar de verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. De Raad herhaalt dat waar de verzoekende partij de subjectieve overtuiging toegedaan is dat zij dermate geïntegreerd is dat dit een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt kan zij niet overtuigen om de gegeven motivering te ontkrachten. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking *supra*. Er kan niet blijken dat de verwerende partij niet heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Er dient zo immers ook te worden aangenomen dat artikel 42*quater*, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet beoogt de bescherming van artikel 8 van het EVRM te incorporeren in voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt vermeld in de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het gegeven dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van de door de verzoekende partij aangebrachte stukken betreffende haar privéleven en de banden met België. Nu zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd uitgenodigd stukken voor te leggen inzake de elementen opgesomd in artikel 42*quater*, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan eveneens worden aangenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid had inzake

haar opgebouwde privéleven in België, alsook belemmeringen om dit opnieuw op te bouwen in haar land van herkomst, alle nuttige gegevens voor te leggen. De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de verwerende partij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd. Evenmin kan de verzoekende partij met haar betoog doen blijken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen of is overgegaan tot een disproportionele belangenafweging. De verwerende partij heeft niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat op basis van de voorgelegde stukken en gegevens uit het administratief dossier kan worden aangenomen dat de verzoekende partij nog afdoende binding heeft met het land van herkomst en daarnaast geen bijzondere integratie blijkt die zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. In het licht van de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, komt de beoordeling van het bestuur de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van haar privéleven in België. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

2.7. Waar verzoekende partij tenslotte nog de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C- 141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.,* § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé,* § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13*, Boudjlida*, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij via schrijven van 27 november 2025 werd uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. Dit schrijven werd aangetekend verzonden op 11 december 2025 en verzoekende partij is hierop ingegaan door diverse documenten voor te leggen die ook in de bestreden beslissing worden besproken. De verwerende partij heeft met andere woorden het socio-economisch onderzoek en het onderzoek naar de uitzonderingsgronden verricht op grond van de informatie waarover zij beschikte en die haar door verzoekende partij werden overgemaakt. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat zij niet werd gehoord of dat de verwerende partij met enig nuttig aan haar voorgelegd element geen rekening heeft gehouden.

Het is *in casu* duidelijk dat het hoorrecht als beginsel van het unierecht in het licht van de rechten van verdediging werd gerespecteerd nu verzoekende partij uitdrukkelijk schriftelijk de mogelijkheid werd gegeven voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing haar situatie, zoals haar integratie, toe te lichten.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER